

РЕШЕНИЕ

№ 7672

гр. София, 24.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **12631** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Т. М. (Т. М.), [дата на раждане] в Румъния, подадена чрез адв. Б. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2127562 от 17.11.2025 г. на младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ - М. към ОДМВР М., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „ж“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за срок от 1 месеца“.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Изтъква се, че процесното МПС се е движило по маршрут, определен от Агенция пътна инфраструктура. Не се претендират разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.
Ответникът – младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ - М., към ОДМВР М. не се явява и не се представлява. Не взема становище по жалбата и не претендира разноски.
Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.
Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:
На 17.11.2025 г. - младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ – М. – И. И. съставил на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4642883, за това

че същият като водач на МПС – V. FH, вид ППС: влекач, рег. № рама MS68MSP със СУМПС № M00510204S по път I -1 в района на км, 94+000 с посока на движение от [населено място] към [населено място] е навлязъл след знак „B18“, сигнализиращ за въведена временна забрана за движение на МПС с маса над 12 тона, въведена със Заповед на АПИ № РД-11-100/22.10.2025 г. Актът е съставен в присъствието на един свидетел – М. Д. и връчен срещу нарушителя на 17.11.2025 г.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2127562 от 17.11.2025 г., с която на Т. М. (Т. М.) на основание чл. 171, т. 1, б. „ж“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за срок от 1 месеца“. В заповедта е посочено, че предвид съставения АУАН № 4642883 същата се издава на лицето Т. М., за това, че по път I-1, в района на км 94+000, с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява състав на ППС – влекач Волво с румънски рег. № WS68WSP с прикачено към него полуремарке с румънски рег. № WS28WSP, като при въведена временна забрана за движение на МПС-та с маса над 12 тона, със Заповед № АПИ № РД-11-1100/22.10.2025 г. въведена с пътна сигнализация и пътен знак „B18“, същият навлиза след знака и продължава движението си в зоната на действие на забраната.

Въз основа на АУАН е издадено и наказателно постановление /НП/№ 25-0996-001558 от 17.11.2025 г., с което на осн. чл. 183, ал. 7 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец.

По делото от страна на оспорващия е представена квитанция за платена пътна такса № 117100670005830/17.11.2025 г. 09:07 ч. и карта.

По делото като доказателства от ответника са представени оспорената заповед, АУАН № 4642883, НП № 25-0996-001558, Заповед № 301з-4401 от 09.10.2024 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., Удостоверение № 301000-20297 от 16.12.2025 г.,

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която имат правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Според разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая със Заповед № 301з-4401/09.10.2024 г. директорът на областна дирекция на МВР - М. е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ М.. От своя страна, директорът на ОД на МВР-М. е оправомощен от Министъра на вътрешните работи на основание негова заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. При това се налага

изводът, че оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен орган – И. Б. И., младши автоконтрольор, в сектор „Пътна полиция“ – М. при ОД на МВР-М.. В подкрепа на последното е представено Удостоверение с рег. № 301000-20297 от 16.12.2025 г.

Заповедта отговаря и на изискването за писмена форма на акта, посочени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като в случая установените в АУАН обстоятелства са послужили като фактическо основание за издаване на ЗППАМ.

Оспорената заповед, обаче е издадена при неправилно приложение на материалния закон, съответно налице е отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК, по следните съображения:

В посочената като правно основание за издаване на заповедта разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „ж“ ЗДвП е предвидено, че който при управление на моторно превозно средство навлезе след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места, му се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“, за срок от един месец.

От описаната фактическа обстановка става ясно, че лицето Т. М. е управлявал влекач Волво с прикачено към него полуремарке по път I-1, в района на км 94+000, с посока на движение от [населено място] към [населено място]. Посочено е и това, че е била въведена временна забрана за движение на МПС-та с маса над 12 тона, със Заповед № АПИ № РД-11-1100/22.10.2025 г. въведена с пътна сигнализация и пътен знак „В18“, същият навлиза след знака и продължава движението си в зоната на действие на забраната. Не става ясно обаче, а и не са ангажирани доказателства от страна на ответника в кой участък от пътя е въведена тази забрана и къде е поставен знака „В18“. Следва да бъде посочено и това, че въпреки указанията на съда и разпределяне на доказателствената тежест по делото, направено с Определение № 40693 от 04.12.2025 г., в т.ч изричното указание на съда ответникът да представи цитираната в акта Заповед № АПИ № РД-11-1100/22.10.2025 г., с която е била въведена временна забрана за движение на МПС-та с маса над 12 тона на посочения в оспорения акт участък, то същата не бе представена.

Следва да се посочи и това, че по делото от оспорващия е представена квитанция за платени такси в Република България от 17.11.2025 г. (деня на който е съставена оспорената ЗППАМ), на гърба на която е описан маршрут, по който водачът е трябвало да се придвижва и който жалбоподателят посочва, че му е определен от АПИ. В описания маршрут изрично е посочено, че процесното МПС с прикачено ремарке следва да се движи по път I-1 в посока В. - Д. - М., като същото не е оспорено от ответната страна в хода на съдебното производство.

Предвид това, съдът приема за недоказано вмененото нарушение, представляващо основание за налагане на принудителна административна мярка като процесната. В случая не може да се установи по безспорен начин, че на посочените в АУАН дата и час (такива липсват в ЗППАМ, но с оглед направеното препращане към АУАН следва да се приемат за относими и по отношение на ПАМ) жалбоподателят е преминал покрай забраняващия знак, поставен на пътното платно, без да съобрази и спази забраната за навлизане след знака. Отделно от това следва да се посочи, че ответникът, въпреки дадената му възможност от съда за лично явяване, изразяване на становище и ангажиране на доказателства, не е изразил такова и не е представил никакви доказателства във връзка с въведената забрана, вкл. и заповедта на която се е позовал в АУАН и ПАМ. По аргумент от чл. 170, ал. 4 от АПК в тежест на административния орган е да докаже съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения акт, но независимо от изричните указания на съда, в случая той не стори това, поради което съдът приема, че материалноправни предпоставки за налагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „ж“ от ЗДвП са останали недоказани.

Съдът намира за необходимо изрично да посочи, че прилагането на ПАМ не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентирани в закона административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай обаче, за да се установи законосъобразно ли административния орган е приложил конкретната ПАМ следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в чл. 171, т. 1, б. „ж“ от ЗДвП. Анализът на събраните доказателства не налага еднозначен и категоричен извод, че са налице всички изискуеми предпоставки за издаване точно на такава ЗППАМ и че същата е издадена в съответствие с материалния закон. С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена от компетентен орган, но при допуснато нарушение на материалноправните разпоредби на които се основава, поради което следва да бъде отменена. По делото не се претендират разноски от страните, поради което съдът не дължи произнасяне. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2127562 от 17.11.2025 г. на младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ - М. към ОДМВР М., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „ж“ от ЗДвП на Т. М., [дата на раждане] в Румъния, е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за срок от 1 месец".
Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: